

ЕЛМОР ЛЕНАРД ЛУЛИ И ХУБАВЕЦА

Превод от английски: Мария Симеонова, 2007

chitanka.info

Ето някои от датите в живота на Лули Ринг между 1912 — годината, в която тя се роди в Тулса, Оклахома, и 1931 г., когато избяга от къщи с Джо Янг, веднага след освобождаването му от Щатския затвор на Мисури.

През 1918 г. баща ѝ, работник в животновъдна ферма, се записа в Морската пехота на САЩ и беше убит при Боа дьо Бело по време на Първата световна война. Майка ѝ, подсмърчаща над писмото, ѝ обясни, че това била някаква гора във Франция.

През 1920 г. майка ѝ се омъжи за закоравял баптист на име Отис Бендър и се преместиха да живеят в памуковата му плантация близо до Салисо, южно от Тулса, в подножието на хълмовете Куксън. Докато Лули навърши дванайсет, майка ѝ беше родила на Отис двама синове, а Отис всеки ден извеждаше Лули да бере памук в полето. Той беше единственият човек на света, който я наричаше с кръщелното ѝ име — Луиз. Тя мразеше да бере памук, но майка ѝ не казваше и дума на Отис. Според него когато човек е достатъчно голям, за да работи по цял ден, значи трябва да работи по цял ден. Тоест Лули приключи с училището в шести клас.

През лятото на 1924 г. отидоха на сватбата на братовчедка ѝ Руби в Биксби. Руби беше на седемнайсет, а момчето, за което се омъжваше, Чарли Флойд, на двапетсет. Руби беше мургавичка, но хубавка, индианската ѝ кръв от страна на майка ѝ си личеше. Заради разликата във възрастта Лули и Руби нямаха общи теми за разговор. Чарли я наричаше дечко, слагаше ръка на главата ѝ и рошеше червеникавата ѝ къдрава коса. Казваше ѝ, че има най-големите кафяви очи, които е виждал на малко момиченце.

През 1925 г. тя започна да чете за Чарлс Артър Флойд във вестниците: как той и още двама отишли в Сейнт Луис и ограбили 11 500 долара от офиса на „Крогър Фудс“. Бяха ги заловили в Салисо в чисто новия студейкър, който бяха купили във Форт Смит, Арканзас. Служителят от „Крогър Фудс“, който идентифицирал Чарли, казал: „Това е той, хубавецът с червените бузи“. Вестниците подхванаха тази реплика и веднага лепнаха прякор на Чарли — Хубавеца Флойд.

Лули си го спомняше от сватбата като сладур с чуплива коса. Начинът, по който се усмихваше обаче, беше малко плашещ — човек не можеше да бъде сигурен какви мисли минават през главата му. Обзалагаше се, че мрази да го наричат Хубавеца. Като гледаше

снимката му, която беше изрязала от вестника, Лули чувстваше как започва да си пада по него.

През 1929 г., докато той все още беше в затвора, Руби се разведе с него с довода, че я пренебрегвал, и се омъжи за някакъв тип от Канзас. Според Лули това беше ужасна постъпка, чисто предателство спрямо Чарли. „Руби не смята, че той ще се поправи“, каза майка ѝ. „На нея ѝ трябва съпруг, точно както се случи и с мен, за да я облекчи от теглото на живота и да стане баща на малкото ѝ момченце, Демпси.“ Демпси беше роден през декември 1924 г. и кръстен на световния шампион по бокс, тежка категория.

Сега, когато Чарли беше разведен, Лули искаше да му пише и да му изкаже съчувствието си, но не беше сигурна кое от имената му да използва. Беше чула приятелите му да го наричат Чок заради страстта му към бирата „Чокто“ — любимата му напитка още от тийнейджърските години, когато се подвизавал в Оклахома и Канзас и работел по полето. Майка ѝ каза, че тъкмо тогава попаднал на лоша компания, „онези нехранимайковци, които срещал по къра“, а после продължил в подобни среди и из нефтените находища.

Лули започна писмото си със „Скъпи Чарли“ и му каза, че според нея е срамата, дето Руби се е развела с него, докато той все още е в затвора, вместо да прояви търпение и да го изчака да излезе. Всъщност основният ѝ въпрос беше „Помниш ли ме от сватбата ви?“. Приложи и своя снимка по бански, застанала настрана, усмихната към обектива. Така напъпващите ѝ четиринайсетгодишни гърди се виждаха в профил.

Чарли ѝ отговори, като потвърждаваше, че я помни, „малкото момиченце с големите кафяви очи“. После продължаваше: „Излизам през март и ще отида до Канзас Сити да видя каква е хавата. Дадох адреса ти на един съкилийник, казва се Джо Янг, тука му викаме Бугър, голяма фога е. Той е от Окмулджи, но има да лежи още повече от година в тая миризлива дупка, затова му се ще да си пише с някое хубаво момиче като теб“.

Глупости. Но после Джо Янг ѝ изпрати писмо със своя фотография, заснета в двора на затвора — беше гол до кръста, доста добре изглеждащ хлапак с големи уши и русолява коса. Пишеше, че държал снимката ѝ на стената до шкафчето си, за да можел да я гледа

преди заспиване и да я сънува цяла нощ. Никога не подписваше писмата си с Бугър, а винаги с „С обич, твой Джо Янг“.

Щом започнаха да си разменят писма редовно, тя сподели с него колко мрази да бере памук, да влачи мръсния чувал по редовете по цял ден в жегата и прахта, как ръцете ѝ се разраняват от непрекъснатото дърпане на туфите памук от стъблата, въпреки че е с ръкавици — просто не вършеха никаква работа. В своето писмо Джо я питаше „Ти, какво, да не си негърка робиня? Ако не ти харесва да береш памук, просто се махни, избягай. Аз направих точно това“.

Не след дълго ѝ написа: „Другото лято излизам от панделата. Защо не си организиращ нещата така, че да се срещнем?“. Лули му отговори, че изгаря от желание да посети Канзас Сити и Сейнт Луис и че се пита дали някога пак ще види Чарли Флойд. Попита Джо защо е в затвора, а той ѝ отвърна следното: „Скъпа, аз съм банков обирджия — като Чок“.

Междувременно тя прочете още истории за Хубавеца Флойд. Бил се върнал в Акинс, родния си град, за погребението на баща си — Акинс беше едва на седем мили от Салисо. Някакъв съсед гръмнал стареца, защото се сдърпали за купчина дървен материал. Когато въпросният съсед изчезна, хората започнаха да говорят, че Хубавеца го е убил. Бил е само на седем мили разстояние, но тя узна твърде късно.

Отново публикуваха снимката му. ХУБАВЕЦА ФЛОЙД АРЕСТУВАН В АКРОН за банков обир. Осъден на петнайсет години в затвора на щата Охайо. Сега вече никога нямаше да го види, но поне можеше да му пише отново.

След няколко седмици излезе нова снимка. ХУБАВЕЦА ФЛОЙД ИЗБЯГА НА ПЪТ ЗА ЗАТВОРА. Счупил прозорец в тоалетната, скочил от влака и докато спрат машината, вече бил изчезнал.

Беше вълнуващо дори само да следи стъпките му. Лули се вълнуваше и тръпнеше, като знаеше, че целият свят чете за този прочут престъпник, с когото беше свързана — по сребрена линия, не по пряка — за този десперадо, който харесваше кафявите ѝ очи и бе рошил косата ѝ като дете.

Последва друга фотография. ХУБАВЕЦА ФЛОЙД В ПРЕСТРЕЛКА С ПОЛИЦИЈАТА. Пред бръснарница в Боулинг Грийн, Охайо. Отново се измъкнал. Бил там с жена на име Хуанита — ето това никак не се понрави на Лули.

Джо Янг ѝ написа в поредното писмо: „Обзалагам се, че Чок е приключил с Охайо и вече никога няма да се върне там“. Но основната причина да ѝ пише беше новината: „Излизам в края на август. Ще ти кажа къде да се срещнем“.

През зимата Лули работеше в хранителния магазин на Харкрайдър в Солисо за шест долара седмично. Пет от тях трябваше да дава на Отис, който нито веднъж не ѝ благодари. Така че ѝ оставаше само по един долар, който да скъта в касичката си. От зимата до следващата есен, за шестте месеца работа в магазина, не успя да спести кой знае каква сума пари, но възнамеряваше да отиде на срещата. На външен вид, с тая червеникава коса, изглеждаше плаха като майка си, но куража и решителността беше наследила от баща си, убит при превземането на немско картечно гнездо в онези френски гори.

В края на октомври в магазина влезе не друг, а Джо Янг. Лули го позна, въпреки че сега той беше в костюм. Той също я позна и се ухили широко, докато вървеше разгърден към тезгяха.

— Е, излязох — каза.

— Навън си от два месеца, нали? — отвърна тя.

— Обирахме банки. Двамата с Чок.

Изведнъж усети, че спешно трябва да изтича до тоалетната, нуждата наля слабините ѝ, но бързо изчезна. Даде си няколко секунди да се съвземе и да се държи така, сякаш споменаването на Чок не значи нищо за нея, а Джо Янг продължаваше да я зяпа в лицето с усмивка, създавайки впечатлението, че е тъп като говедо. Вероятно други затворници бяха писали писмата му вместо него.

— О, а Чарли с теб ли е? — уж нехайно подметна тя.

— Тука някъде е — отвърна той и погледна към вратата. — Готова ли си? Трябва да тръгваме.

— Хубав костюм имаш — каза тя в опит да спечели време да си събере мислите. Върховете на яката на ризата му се разтваряха към раменете, косата му беше дълга отгоре, но изтънена от страни, ушите му стърчаха, а самият Джо Янг се хилеше, сякаш това беше обичайното му идиотско изражение. — Още не съм готова — каза Лули. — Не си нося парите, които съм спестила за бягството.

— Колко са?

— Трийсет и осем долара.

— Боже, а работиш тук от две години?

— Казах ти, Отис прибира почти цялата ми заплата.

— Ако кажеш, ще му счупя главата.

— Нямам нищо против. Но пак ти казвам — без парите не тръгвам.

Джо Янг постави ръка на джоба си.

— Виж, малката, аз ще платя за всичко. Не ти трябва онези трийсет и осем долара.

Малката — тя се извисяваше с поне пет сантиметра над него въпреки очуканите му каубойски ботуши.

Лули поклати глава.

— С моите пари Отис купи „Роудстар“, модел А, и сега я изплаща — по двайсетачка на месец.

— Искаш да му свием колата, така ли?

— Всъщност, щом е купена с моите пари, значи е моя.

Лули беше взела решение, а Джо Янг нямаше търпение да се махне оттам. Скоро трябваше да ѝ платят за месеца, затова се разбраха да се видят на първи — не, на втори ноември в хотел „Джорджин“ в Хенриета, в кафенето, около обяд.

В деня преди да замине Лули каза на майка си, че е болна. Вместо да отиде на работа, си стегна багажа и си нави косата с машина. На следващия ден, докато майка ѝ простираше прането, двете момчета бяха на училище, а Отис бе излязъл по полето, Лули изкара форда от навеса и тръгна към Солисо, за да си купи пакет „Лъки Страйк“ за из път. Обичаше да пуши и го правеше с разни момчета, но досега не ѝ се беше налагало да купува цигари. Когато някое момче искаше да я отведе в гората, тя го питаше: „Имаш ли «Лъки»? Цял пакет?“.

Синът на собственика на дрогерията, един от въпросните ѝ приятели, ѝ даде пакет цигари без пари и я попита къде е била вчера.

— Ти винаги говориш за Хубавеца Флойд — лукаво започна той.
— Затова се чудя дали не се е отбил у вас.

Обичаха да я подкачат за Хубавеца.

— Когато се отбие, ще ти съобщя — отвърна Лули, без да му обръща особено внимание. Но после забеляза, че момчето има да ѝ казва и друго.

— Питам те, защото Хубавеца Флойд вчера беше в града.

— Така ли? — наостри уши тя.

Момчето не бързаше с разказа си и тя едва се удържа да не го сграбчи за яката.

— Да, докара цялото си семейство от Акинс — майка си, две от сестрите си, още някои хора, за да могат да видят как ще ограби банката. Дядо му гледал от другия край на улицата. Боб Ригс, дете работи в банката, рече, че Хубавеца имал пушка, но не застрелял никого. Излязъл си от банката с две хиляди петстотин трийсет и един долара, заедно с още двама съучастници. Дал част от парите на хората си, даже разправят, че раздал малко и на най-бедните, а всички му се радвали. Хубавеца качил Боб Ригс да се повози на страничната стъпенка на автомобила му до края на града, а после го пуснал.

Това беше вторият път, когато той беше идвал наблизко: първо, когато татко му беше убит едва на няколко мили разстояние, а сега точно тук, в Солисо. Всички са го видели, проклетие, с изключение на нея. И то вчера...

Той знаеше, че Лули живее в Солисо. Запита се дали не я е потърсил с поглед сред събралата се тълпа.

Освен това трябваше да се запита и дали ако наистина беше сред тълпата, той щеше да я познае. Беше готова да се обзаложи, че да.

— Ако Чарли те чуе да му викаш Хубавеца — обърна се тя към приятелчето си от дрогерията, — ще се върне за пакет „Лъки“, защото той пуши само „Лъки“, и после ще те убие.

* * *

„Джорджиан“ беше най-големият хотел, който Лули беше виждала. Докато се приближаваше към него с форда, си мислеше, че банковите обирджии знаят как да живеят. Спря отпред и един тъмнокож в зелена униформа със златни копчета и твърда шапка дойде да ѝ отвори вратата. В този миг Лули видя Джо Янг на тротоара да отпраща портиера с ръка.

— Боже, ама ти наистина я сви — възкликна той, докато се качваше. — На колко си години, че така те бива в краденето на коли?

— На колко би трябвало да бъда за такова нещо?

Той ѝ каза да кара все направо.

— Не си ли отседнал в хотела? — попита го тя.

— В един мотел съм.

— Чарли там ли е?

— Някъде наоколо е.

— Е, вчера е бил в Солисо — сега вече Лули звучеше ядосано. — Ако на това му викаш наоколо. — От изражението на Джо Янг си личеше, че тази информация е нова за него. — Мислех, че си в неговата банда.

— Сега се е събрал с едно старо приятелче на име Бърдуел. Сдушвам се с Чок, когато ми се прииска.

Тя беше почти сигурна, че Джо Янг лъже.

— Ще видя ли скоро Чарли, или не?

— Той ще се върне, не се притеснявай за това. Имаме си и кола, тъкмо няма да крада друга. — Сега Джо Янг беше в по-добро настроение. — За какво ни е Чок? Нали имаме един друг — ухили се той.

Сега вече знаеше какво да очаква оттук нататък.

Щом пристигнаха в мотела и се озоваха в бунгало №7 — малко едностайно помещение, което имаше нужда от пребоядисване — Джо Янг си свали палтото и тя видя автоматичния „Колт“ с перлена дръжка, затъкнат в панталоните му. Той го остави на шкафчето до пълна бутилка уиски, а сетне наля по една чаша за двамата, като на себе си сипа повече. Тя само стоеше и гледаше, докато Джо не ѝ каза да си свали палтото, а когато тя го направи, той ѝ нареди да свали и роклята си. Лули остана по белия си сутиен и бикини. Джо Янг я огледа от главата до петите, преди да ѝ подаде чашата. После вдигна наздравица.

— За нашето бъдеще.

— И какво е то? — попита Лули.

Той остави чашата си на шкафа, извади два пистолета 38-и калибър от чекмеджето и ѝ подаде единия. Тя го взе, голям и тежък в ръката ѝ, и въпросително погледна Джо Янг.

— Знаеш как се краде кола. И това е чудесно. Но се обзалагам, че никога не си извършвала обир с пистолет.

— Това ли ще правим?

— Ще започнем с някоя бензиностанция, а после ще стигнем и до банка. Освен това се обзалагам, че досега не си била в леглото с истински мъж.

На Лули ѝ се искаше да му каже, че е по-голяма от него, поне по-висока, но не го направи. Това беше ново преживяване, различно от момчетата в гората, и тя искаше да види за какво става въпрос.

Е, той доста сумтеше и беше груб, дишаше тежко през носа си и миришеше на тоник за коса, но иначе не беше много по-различно, отколкото с момчетата в гората. На нея ѝ хареса, преди той да свърши, и започна да го гали по гърба със задебелите си от брането на памука пръсти, докато дишането му се успокои. Щом се отдръпна от нея, тя взе душа за вагинални промивки, които си носеше, и отиде в банята, а гласът на Джо Янг я последва с вик на възторг „Йеееей...“.

— Знаеш ли сега какво си, малката? — добави след малко. — Сега си гадже на гангстер.

Джо Янг поспя малко и се събуди гладен. Затова отидоха в „Пюрити“ — най-доброто място в Хенриета според Джо.

— Чарли Флойд е бил тук веднъж. Хората разбрали, че е в града, и не посмели да си покажат носа навън — каза Лули, щом се настаниха на масата.

— Откъде знаеш?

— Знам всичко, което е написано за него, а и някои неща, дето само се говорят.

— Къде отсяда в Канзас Сити?

— В общежитието на мама Аш на улица „Холмс“.

— С кого е бил в Охайо?

— С бандата на Джим Бродли.

Джо Янг взе чашата си кафе, в която беше сипал и малко уиски.

— Ще започнеш да четеш и за мен, красавице.

Тя се сети, че не знаеше на колко години е Джо Янг, затова използва възможността и го попита.

— Следващия месец ще стана на трийсет. Роден съм на Коледа, също като младенеца Исус.

Лули се усмихна. Не може да се въздържа, представяйки си как Джо Янг лежи в яслите заедно с младенеца Исус, а тримата влъхви го гледат озадачено. После попита Джо колко пъти са публикували снимката му във вестниците.

— Когато ме изпратиха в Джеф Сити, във вестниците имаше много мои снимки.

— Имам предвид колко пъти поотделно? За други обири?

Гледаше го как се обляга назад, когато сервитьорката пристигна с вечерята им. Когато момичето понечи да се отдалечи от масата, той я плесна по задника. Тя се направи на изненадана. Лули се канеше да му каже как снимката на Чарли Флойд се беше появявала в местния вестник на Солисо петдесет и един пъти през последната година, по веднъж за всяка от петдесет и една ограбени банки в Оклахома, всичките от които твърдяха, че са ограбени от Чарли. Но ако му кажеше, Джо Янг щеше да изтъкне, че Чарли не би могъл да ограби толкова банки, защото беше прекарал част от 1931 в Охайо. Кое то беше вярно. Изчисленията показваха, че може да е обрал не повече от трийсет и осем банки, но дори и това щеше да накара Джо Янг да изпита ревност и завист, затова тя се отказа и премина към порцията си пържено пиле.

Джо Янг ѝ каза да плати сметката, долар и шейсет за всичко, включително и пай с ревен, от парите си за бягство. Върнаха се в мотела и той отново я изчука, легнал върху пълния ѝ стомах, като дишаше тежко през носа, а тя разбра, че да си гангстерско гадже не е върхът на сладоледа.

* * *

На сутринта се отправиха на изток по магистрала 40 към хълмовете Куксън. Джо Янг шофираше форда, протегнал лакът през прозореца, а Лули се беше увила в палтото си, придърпала яка нагоре, за да се предпази от вятъра. Джо Янг говореше много, обясняваше, че знае къде обича да се крие Чок. Щяха да отидат до Мъскоджи, да пресекат Арканзас и да попътуват надолу по реката до Брагс.

— Знам, че нашето момче обича природата около Брагс — заяви Джо. По пътя щял да обере бензиностанция, за да покаже на Лули как се прави.

На излизане от Хенриета тя му посочи една.

— Има твърде много коли — отвърна той.

Трийсет минути по-късно, докато излизаха от Чекота и завиваха на север към Мъскоджи, Лули се обърна назад.

— Какво ѝ беше на онази бензиностанция „Тексако“? — попита тя.

— Нещо ме усъмни — отвърна Джо Янг. — За тая работа е нужна интуиция.

— Ами ти избери тогава — каза Лули. Беше прибрала пистолета си в чантата на черни и розови райета, която майка ѝ изплете на една кука.

Пристигнаха в Съмит и запълзяха из града; и двамата се оглеждаха, а Лули го чакаше да избере място, което да оберат. Започваше да се вълнува. Стигнаха до другия край на града.

— Ето го нашето място — каза Джо Янг. — Ще напълним бензин и ще пием по едно кафе.

— Ще го оберем ли? — попита Лули.

— Ще огледаме обстановката.

— Прилича на голяма дупка.

Две колонки за бензин пред разнебитена постройка с олющена боя и табела с надпис ХРАНА, от която ставаше ясно, че супата е десет цента, а хамбургерът — пет.

Влязоха вътре, докато един превит одве старец пълнеше резервоара им; Джо Янг носеше бутилката уиски със себе си, почти пресушена, и я сложи на барплота. Жената зад бара беше кожа и кости, изпита, с провиснали над лицето ѝ кичури коса. Тя постави чаши пред тях, а Джо Янг наля остатъка от уискито в своята.

Лули не искаше да ограбва тази жена.

— Май свърши — казваше жената.

Джо Янг се беше концентрирал върху последните капки от бутилката си.

— Ще можеш ли да направиш нещо по въпроса? — попита той.

Жената тъкмо им наливаше кафе.

— Искаш ли домашно? Имам и „Кентъки“ за три долара.

— Дай две бутилки — каза Джо Янг, извади колта си и го сложи на бара. — И оборота от касата.

Лули не искаше да ограбва тази жена. Мислеше си, че не е задължително да ограбват някого само защото има пари.

— Мътните те взели, мистър — прокле го жената.

Джо Янг взе пистолета си и мина от другата страна на бара, за да отвори касата. Извади банкнотите и се обърна към кльощавата.

— Къде държиш парите от уискито?

— Тук — посочи отчаяно тя.

— Четиринайсет долара? — вдигна парите той. — Дръж я на мушка, за да не мърда — нареди той на Лули. — Ако старчето влезе, прицели се и в него. — Джо Янг се вмъкна в една врата, която, изглежда, водеше към нещо като кабинет.

Жената се обърна към Лули, която сега беше насочила пистолета си към нея.

— Защо си се хванала с такъв боклук? Приличаш на момиче от добро семейство, имаш хубава чанта... Какъв ти е проблемът? Господи, не можеш ли да си намериш нещо по-добро от него?

— Знаеш ли кой ми е добър приятел? — попита Лули. — Чарли Флойд, ако си чувала за него. Той се ожени за братовчедка ми Руби. — Жената поклати глава, а Лули добави: — Хубавеца Флойд.

После ѝ се прииска да си отхапе езика.

Сега жената се усмихна, като разкри оределите си зъби.

— Той дойде тук веднъж. Направих му закуска, плати два долара. Представяш ли си? Вземам дващест и пет цента за две яйца, четири резена бекон, препечен хляб и кафе на корем, а той ми дава два долара.

— Кога беше това? — поинтересува се Лули.

Жената повдигна очи, опитвайки се да си спомни.

— Дващест и девета, след като убиха баща му.

Взеха четиринайсетте долара от касата и още петдесет и седем, скрити отзад. Джо Янг пак взе да обяснява как решил да се отправят към Мъскоджи. Инстинктът му подсказал да влезе отзад. Запитал се как ли въобще съществува това място, при положение че само на няколко пресечки оттук има две големи бензиностанции? Затова внесъл бутилката си вътре, за да види какво ще стане.

— Чу ли я? Прокле ме, но ме нарече мистър.

— Чарли е закусвал тук веднъж — каза Лули. — И платил цели два долара.

— Перчел се е — каза Джо Янг.

Той реши да останат в Мъскоджи и да си починат, вместо да ходят чак до Брагс.

— Да, днес изминахме цели петдесет мили — съгласи се Лули.

Джо Янг я предупреди да не му се прави на много умна.

— Ще те оставя в мотела и ще отида да се видя с едни момчета. Ще видя къде е Чок.

Тя не му повярва, но имаше ли смисъл да спори?

* * *

Вече беше привечер, а слънцето залязваше.

Мъжът, който почука на вратата — тя го виждаше през стъклото — беше висок и слаб, в тъмен костюм, добре облечен, млад и държеше шапката си в ръка. Сигурна беше, че е от полицията, но нямаше причина да стои и да го гледа, без да му отваря вратата.

— Госпожице — каза той и показа картата си за самоличност, както и значката си. — Аз съм заместник-шериф Карл Уебстър. С кого разговарям?

— Аз съм Лули Ринг — отвърна тя.

Той се усмихна широко.

— Вие сте братовчедка на съпругата на Хубавеца Флойд, нали?

Изненада се така, все едно той плисна в лицето ѝ кана леденостудена вода.

— Откъде знаете?

— Правим досие на Хубавеца, записваме си всички негови роднински връзки, приятелства. Спомняте ли си кога го видяхте за последен път?

— На сватбата им, преди осем години.

— И нито веднъж оттогава? А онзи ден в Солисо?

— Не го видях. Но да ви кажа, че двамата с Руби са разведени.

Шерифът, Карл Уебстър, поклати глава.

— Хубавеца отишъл до Кофивил и си я прибрал. Да ви липсва един форд, модел А?

Не беше чула и дума, че Чарли и Руби пак са се събрали. В никой вестник не се споменаваше, пишеха само за оная Хуанита.

— Колата не е изчезнала, един мой приятел я използва.

— Автомобилът на ваше име ли е? — Той продиктува регистрационния номер.

— Платила съм я със заплатите си. Но стана така, че се води на втория ми баща, Отис Бендър.

— Предполагам, че е станало някакво недоразумение — каза Карл Уебстър. — Отис твърди, че автомобилът е откраднат от дома му в община Секуоя. Как се казва приятелят ти, който я е взел назаем?

Тя се поколеба, преди да му каже името.

— Кога ще се върне Джо?

— По-късно. Но може и да остане у приятелите си, ако се напие много.

— Бих искал да говоря с него. — Карл Уебстър подаде на Лули визитна картичка със звезда и релефни букви. — Помоли Джо да ми звънне по-късно или пък утре, ако не се прибере тази вечер. Вие какво насам, просто обикаляте ли?

— Разглеждаме забележителностите.

Всеки път, когато тя го погледнеше в очите, той започваше да се усмихва. Карл Уебстър. Вече чувстваше, че има някаква власт над него.

— Значи пишете книга за Чарли Флойд? — попита тя.

— Не точно книга. Събираме имената на всеки, който някога го е познавал и който би го укрил.

— Няма ли да ме попитате дали аз бих го направила?

Пак същата усмивка.

— Вече знам.

Хареса ѝ как той се ръкува с нея и ѝ благодари, както и начинът, по който си сложи шапката — нищо особено, но просто знаеше точно как да я наклони.

* * *

Джо Янг се върна в девет сутринта, като правеше ужасни физиономии и мърдаше с челюсти, сякаш се опитваше да изкара някакъв гаден вкус от устата си. Влезе в стаята и отпи голяма глътка от бутилката уиски, а после и втора, вдиша дълбоко, издиша и се почувства по-добре.

— Направо не мога да повярвам в какво се забъркахме снощи — каза.

— Почакай — прекъсна го Лули. Тя му разказа за посещението на шерифа, а Джо Янг се изнерви и направо не го свърташе на едно място.

— Няма да се върна на топло. Лежах десет години и се кълна в Исус, че никога повече няма да стъпя там.

Сега гледаше през прозореца.

Лули искаше да разбере в какво са се забъркали Джо и приятелчетата му, но знаеше, че трябва бързо да се омитат от мотела. Опита се да му каже, че трябва да тръгват, при това незабавно.

Той все още беше пиян или започваше да се напива отново.

— Ако дойдат за мен, ще има престрелка — измърмори. — Ще взема няколко копелета със себе си.

Вероятно дори не съзнаваше, че сега имитираше Джими Кагни^[1].

— Откраднал си само седемдесет и един долара — изтъкна Лули.

— Извърших и други неща в щата Оклахома — каза Джо Янг. — Ако ме хванат жив, ме чакат от петнайсет години до живот. Кълна се, няма да се върна.

Какво ставаше тук? В един момент си пътуваха из околността, търсейки Чарли Флойд, в следващия този тъпак искаше да влиза в престрелка с полицията, а Лули се намираше в една стая с него.

— Не търсят мен — каза Лули. Знаеше, че нямаше смисъл да му говори — в сегашното му състояние.

Трябваше да се махне оттам, да отвори вратата и да хукне да бяга. Извади плетената си чанта от гардероба, запъти се към вратата, но беше спряна от глас в мегафон.

Силният, металически глас казваше: ДЖО ЯНГ, ИЗЛЕЗ С ВИСОКО ВДИГНАТИ РЪЦЕ.

А какво направи Джо Янг — вдигна пистолета си и започна да стреля през стъклената врата. Хората отвън отвърнаха на огъня му, разтрошиха прозореца на хиляди парчета, надупчиха предната врата с куршуми. Лули се хвърли на пода с чантата си, но след малко чу усиления глас да казва: ПРЕКРАТЕТЕ ОГЪНЯ.

Лули вдигна глава и видя, че Джо Янг стои до леглото с пистолети и в двете си ръце — един колт и един 38-и калибър.

— Джо, трябва да се предадеш. Ще ни убият и двамата, ако продължаваш да стреляш.

Той дори не я погледна.

— Елате да ме хванете — кресна и започна да стреля наново, този път и с двата пистолета едновременно.

Лули бръкна в плетената си чанта и извади 38-калибровия пистолет, който той й беше дал, за да му помага в обирите. Подпря

лакти в пода, прицели се в Джо Янг, натисна спусъка и бам, простреля го право в гърдите.

* * *

Лули се отдръпна от вратата и шерифът, Карл Уебстър, влезе в помещението с пистолет в ръка. Тя видя, че на улицата стоят доста мъже, някои от тях държаха пушки. Карл Уебстър гледаше към Джо Янг, който лежеше сгърчен на пода. Прибра пистолета си в кобура, взе 38-калибровия от Лули, помириса дулото му и се взря в нея, без да продума, а после коленичи, за да провери дали Джо Янг имаше пулс.

— Асоциацията на банкерите в Оклахома искат смърт за хората като Джо — и той е мъртъв. Ще ти дадат петстотин долара награда за това, че уби приятеля си.

— Той не ми беше приятел.

— Вчера ти беше. Решавай какво ще казваш.

— Той открадна колата и ме принуди да тръгна с него.

— Против волята ти — допълни Карл Уебстър. — С тази версия няма да отидеш в затвора.

— Това е истината, Карл — каза Лули и му показа големите си кафяви очи. — Сериозно.

* * *

Водещото заглавие на вестника в Мъскоджи гласеше: **МОМИЧЕ ОТ СОЛИСО УБИВА ПОХИТИТЕЛ**, а отдолу имаше малка снимка на Луиз Ринг.

Според Луиз тя трябвало да спре Джо Янг или да бъде убита в размяната на куршуми. Освен това обясняваше, че името ѝ е Лули, а не Луиз. Шерифът обяви постъпката ѝ за много смела — момиче да застреля похитителя си.

— Считаме Джо Янг за особено опасен престъпник, който няма какво да губи.

Шерифът също така заяви, че Джо Янг е подозиран за член на бандата на Хубавеца Флойд. Освен това споменаваеше, че Лули Ринг е

свързана по роднинска линия със съпругата на Флойд и познава известния гангстер.

Последва заглавие във вестника на Тулса над по-голяма снимка на Лули: **МОМИЧЕ ЗАСТРЕЛВА ЧЛЕН НА БАНДАТА НА ХУБАВЕЦА ФЛОЙД**. Историята разказваше, че Лули Ринг била приятелка на Хубавеца Флойд и била отвлечена от бивш член на бандата, който според Лули „завиждаше на Хубавеца и ме отвлече, за да му отмъсти“.

По времето, когато историята се появи навсякъде — от Форт Смит, Арканзас, до Толедо, Охайо — любимото й заглавие беше **ПРИЯТЕЛКАТА НА ХУБАВЕЦА ФЛОЙД ПРЪСКА МОЗЪКА НА ПОБЕСНЯЛ ПРЕСТЪПНИК**.

Шериф Карл Уебстър минаваше през Солисо по работа и се отби в магазина на Харкрайдър да си купи пакетче фъстъци. Изненада се да види там Лули.

— Още ли работиш тук?

— Мама ме изпрати да напазарувам. Не, Карл, получих си наградата и скоро смятам да се махна от тук. Отис не ми е казал и дума, откакто се върнах вкъщи. Страхува се да не го застрелям.

— Къде ще отидеш?

— Онзи писател от „Детективски истории“ ме кани в Тулса. Ще ме настанят в хотел „Майо“ и ще ми платят сто долара за интервюто. Вкъщи вече идваха журналисти от Канзас Сити и Сейнт Луис, Мисури.

— Определено извличаш добра полза от познанството си с Хубавеца, нали?

— В началото ме питат как съм застреляла оня тъпак Джо Янг, но всъщност искат да знаят дали наистина съм приятелка на Чарли Флойд. Аз им казвам: „Това пък как ви хрумна?“.

— Но не отричаш.

— Казвам им: „Вярвайте каквото щете, не мога да променя мнението ви“. Но се чудя дали Чарли чете всичко това и дали е виждал снимката ми?

— Със сигурност — отвърна Карл. — Мен ако питаш, дори иска да се срещнете отново — лично.

— Леле! — възкликна Лули, сякаш мисълта за пръв път й минаваше през главата. — Майтапиш се. Сериозно?

[1] Американски актьор, известен с гангстерските си роли. — Бел.прев. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.